Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Andrei Ojoga
Dosarul nr. 2r-2461/25
(2-25144755-02-2r-11122025)

D E C I Z I E

2 februarie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț şi Roman Pascari

examinând fără participarea părților, recursul declarat de Irina Sandu și Vasile Sandu, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2025, prin care s-a admis parțial cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Oleg Cusov către Irina Sandu și Vasile Sandu privind declararea nulității absolute a deciziei SRL ,,Aliaks" din 21 august 2025, constatarea încălcării drepturilor asociatului, tragerea la răspundere a administratorilor și încasarea cheltuielilor de judecată,-

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 13 octombrie 2025, Oleg Cusov a depus cerere de chemare în judecată către Irina Sandu și Vasile Sandu, solicitând declararea nulității absolute a deciziei SRL ,,Aliaks" din 21 august 2025, constatarea încălcării drepturilor asociatului, tragerea la răspundere a administratorilor și încasarea cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu depunerea cererii de chemare în judecată, partea reclamantă a solicitat aplicarea măsurilor asiguratorii, și anume aplicarea interdicției de înstrăinare a bunului imobil de 118 m2 și suspendarea executării deciziei SRL ,,Aliaks" din 21 august 2025 privind înstrăinarea imobilului până la adoptarea unei hotărâri definitive pe caz.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2025 s-a admis parțial cererea reclamantului Oleg Cusov privind asigurarea acțiunii. S-a aplicat interdicția de înstrăinare a bunului imobil cu nr. cadastral ***** situat în mun.Chișinău, șos.Munceşti, nr.799, cu suprafața de 118 m.p. În rest, cererea privind asigurarea acțiunii s-a respins ca neîntemeiată.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 24 noiembrie 2025 Irina Sandu și Vasile Sandu, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2025, solicitând admiterea recursului și casarea încheierii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizizii, prin care cererea de asigurare a acțiunii să fie respinsă.

Argumentele părților:

În motivarea recursului partea recurentă a indicat, că intimatul Oleg Cusov nu numai că nu a motivat necesitatea aplicării măsurii de aşigurare a acțiunii, dar nici nu a depus o cerere separată în acest sens. Acesta s-a limitat doar la solicitarea înserată în pct. 4 al capetelor de cerere menționate în cererea de chemare în judecată, prin care a cerut instanței aplicarea interdicţiei de înstrăinare a bunului imobil de 118 m² până la adoptarea unei hotărâri definitive pe caz, fără a justifica necesitatea aplicării acestei înterdicții.

În acest context a menționat, că instanța de judecată a preluat textul cerinței de interdicție de înstrăinare, mimând o motivare veridică în sensul prevederilor art. 6 CEDO şi limitându-se formal în acest sens doar la referințe la unele cauze CEDO. Astfel, în pofida faptului că instanța a menționat în încheierea contestată despre faptul că necesitatea protejării interesului părții reclamante de a obține executarea unei eventuale hotărâri în termen rezonabil prevalează dreptului părților pârâte de a dispune liber de atributele drepturilor sale, aceasta nu a motivat nici într-un mod survenirea unor eventuale dificultăți judecătoreşti sau a faptului că neadmiterea cerinţei de asigurare ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti, aşa cum prescrie art. 174 Cod de Procedură Civilă.

Consideră, că simpla întemeiere de către instanță a necesității dispunerii asigurării acţiunii pe normele cuprinse în Codul de Procedură Civilă, care stabilesc dreptul de a cere aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii, poartă un caracter pur formal şi arbitrar, mai ales în cazul în care prin încheierea de asigurare a acțiunii se periclitează dreptul de proprietate al SC„PROFIFORM-CODRU" SRL, care nu numai că nu a fost identificată ca parte în proces de către reclamantul/intimat, dar nici ca participant, atât de către reclamant, cât şi din oficiu de către instanță.

Termenul de declarare a recursului:

Conform art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din materialele cauzeiurmează, că partea recurentă a recepționat încheierea contestată la 13 noiembrie 2025. În asemenea circumstanțe, instanța de recurs conchide că recursul înregistrat la data de 24 noiembrie 2024 a fost declarat în termen.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de recurent și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul urmează a fi admis și casată încheierea contestată, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 424 alin. (l) Cod de procedură civilă, Curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

În condițiile art. 426 alin. alin. (2) și (3) din Codul de procedura civilă, recursul se depune la instanța a cărei încheiere se atacă. Recursul împotriva încheierii se examinează în termen

de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. b) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să admită recursul şi să caseze integral sau parțial încheierea, restituind spre rejudecare problema soluționată prin încheierea casată.

Studiind suportul probator administrat la materialele cauzei, instanța de recurs atestă că, la data de 13 octombrie 2025, Oleg Cusov a depus cerere de chemare în judecată către Irina Sandu și Vasile Sandu, solicitând declararea nulității absolute a deciziei SRL „Aliaks" din 21 august 2025, constatarea încălcării drepturilor asociatului, tragerea la răspundere a administratorilor și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2025 s-a admis parțial cererea reclamantului Oleg Cusov privind asigurarea acțiunii. S-a aplicat interdicția de înstrăinare a bunului imobil cu nr. cadastral ***** situat în mun.Chișinău, șos.Muncești, nr.799, cu suprafața de 118 m.p. În rest, cererea privind asigurarea acțiunii s-a respins ca neîntemeiată

În argumentarea soluției sale, prima instanță a reținut că, în speță necesitatea protejării interesului părții reclamante de a obține executarea eventualei hotărîri într-un termen rezonabil, prevalează dreptului părților pîrîte de a dispune liber de toate atributele drepturilor sale.

Colegiul civil, verificând legalitatea încheierii atacate, a constatat că prima instanță a încălcat normele de drept procedural și a emis o soluție pripită.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În temeiul art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să interzică pîrîtului săvîrşirea unor anumite acte.

În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

În acest context Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

Astfel, Colegiul subliniază că pentru aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, judecătorul sau instanța de judecată trebuie să constate, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, existența unui risc real și obiectiv ca neadoptarea acestora să facă imposibilă sau substanțial dificilă executarea eventualei hotărâri judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temei expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

Colegiul relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul in mora (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

În același timp, asigurarea acțiunii trebuie să corespundă scopului legitim şi să fie proporțională, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temei expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

La caz, instanța de recurs constată, însă, că contrar prevederilor legale menționate, încheierea primei instanțe este una nemotivată. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar, de asemenea, obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse (speța *Fomin contra Moldovei*, hotărârea CEDO din 11 octombrie 2011).

Ba mai mult, la materialele cauzei nu se regăsește cererea de chemare în judecată înaintată de Oleg Cusov către Irina Sandu și Vasile Sandu privind declararea nulității absolute a deciziei SRL „Aliaks” din 21 august 2025, constatarea încălcării drepturilor asociatului, tragerea la răspundere a administratorilor și încasarea cheltuielilor de judecată, care ar conține inclusiv și cerința privind aplicarea măsurilor asiguratorii.

Or, în lipsa cererii de chemare în judecată la materialele dosarului, instanța de recurs nu poate stabili dacă solicitarea privind asigurarea acțiunii a fost formulată în mod legal, dacă aceasta a fost motivată corespunzător și nici dacă au fost prezentate probe care să confirme existența unui risc real și obiectiv de imposibilitate sau dificultate substanțială de executare a unei eventuale hotărâri judecătorești.

În aceste condiții, Colegiul reține că instanța de fond a dispus aplicarea unei măsuri asiguratorii fără a avea la bază un suport probator suficient și fără a examina în mod efectiv condițiile cumulative prevăzute de lege pentru instituirea unei asemenea măsuri, ceea ce constituie o încălcare gravă a normelor de drept procedural și atrage nulitatea încheierii contestate.

Or, în conformitate cu prevederile art. 9 din Codul de procedură civilă, instanței de judecată îi revine un rol diriguitor în organizarea şi desfășurarea procesului, pe principiile de contradictorialitate şi egalitate a părților în drepturi (art. 26 din Codul de procedură civilă), pricinii care au fost respectate, iar drepturile părților asigurate, prin soluționarea în modul prevăzut de lege a cererii de eliberare a ordonanței judecătorești și a obiecțiilor înaintate de debitor împotriva pretențiilor creditorului și a ordonanței judecătorești eliberate.

Mai mult, instanța nu poate încălca principiul disponibilității părților, consfințit de art. 27 alin. (1) Cod de procedură civilă și a interveni în favoarea sau în defavoare unei părți a procesului, deoarece modul de apărare și diligența revine exclusiv părților procesului, acestea urmând să suporte consecințele, în cazul în care omit anumite momente sau nu demonstrează o diligență suficientă în apărarea drepturilor sale.

În acest context, instanța de recurs consideră inerentă elucidarea aspectelor invocate de către părțile litigiului suspus judecății, prin prisma cercetării suportului probator administrat la materialele cauzei și prin prisma normelor de drept pertinente, întru constatarea și, în consecință, emiterea unei soluții care să corespundă unei soluții motivate. Or, este inadmisibilă crearea unei incertitudini, din considerentul că instanța de judecată urmează să răspundă explicit la chestiunile importante speței, și de a convinge părțile că au fost auzite și că mijlocul de apărare nu a fost neglijat sau respins nemotivat de către instanță. Prin menținerea unei astfel de soluții există riscul încălcării art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană care consacră dreptul la un proces echitabil.

Colegiul judiciar accentuează că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se pronunța în hotărâri asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (speța *Garcia Ruiz contra Spaniei*, hotărârea din 21 ianuarie 1999).

În acest sens, se reține că, actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți (principiul nr. 6 al Recomandării nr. R (84)5 privind principiile de procedură civilă menite pentru ameliorarea funcționării justiției, adoptată la 28 februarie 1984 de Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei).

Însă, la caz, prima instanță, pronunțând încheierea din 16 octombrie 2025, a omis să satisfacă standardele procedurale relevante referitoare la conținutul actului judecătoresc, încălcând normele de drept procedural.

Totodată, în jurisprudența sa Curtea Europeană a statuat că odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate şi coerență pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică şi incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (cauza *Păduraru vs România*, hotărârea din 1 decembrie 2005).

În circumstanțele relatate și, ținând cont de faptul că încheierea recurată a fost emisă cu încălcări esențiale ce nu pot fi remediate în cadrul procedurii de recurs, aceasta urmează a fi casată, or menținerea acesteia, în condițiile enunțate, constituie o încălcare a dreptului recurenților de a îi fi examinată cauza obiectiv, complet și multe aspectual.

Din considerentele enunțate Colegiul ajunge la concluzia de a admite recursul, a casa încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 octombrie 2025 și a trimite cauza la rejudecare în instanța de fond, iar în cadrul procedurii în fond urmând a fi înlăturate neajunsurile constate și descrise de instanța de recurs.

Din aceste raționamente, în conform art. 423-427 lit. b), 428 Cod de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial şi de Contencios administrativ al Curții de Apel Centru,-

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Irina Sandu și Vasile Sandu.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, Centru din 16 octombrie 2025, emisă în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Oleg Cusov către Irina Sandu și Vasile Sandu privind declararea nulității absolute a deciziei SRL „Aliaks” din 21 august 2025, constatarea încălcării drepturilor asociatului, tragerea la răspundere a administratorilor și încasarea cheltuielilor de judecată și se restituie cauza la rejudecare în aceiași instanță judecătorească - Judecătoria Chișinău, sediul Centru, în același complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Roman Pascari